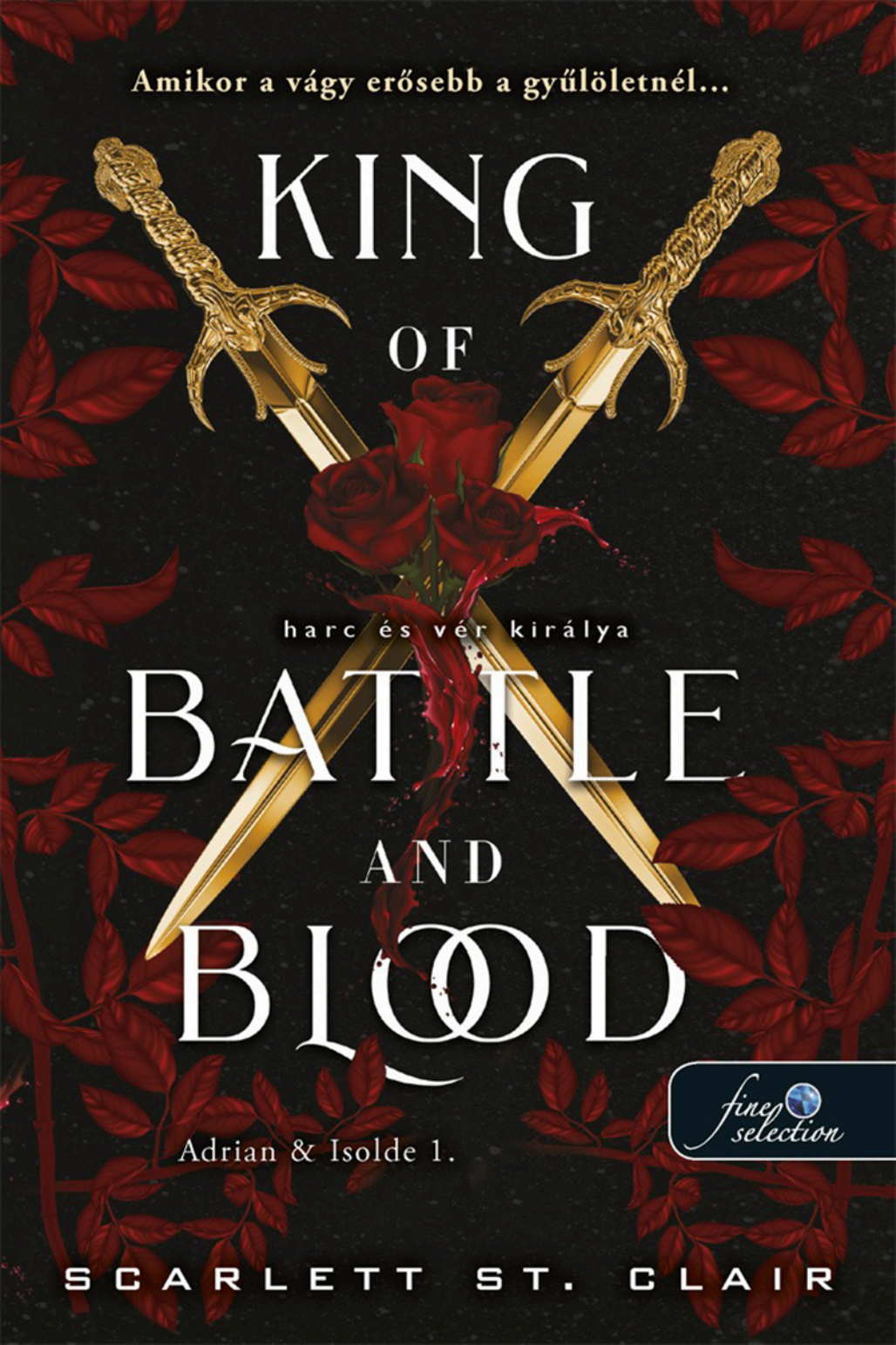

Amikor a vágy erősebb a gyűlöletnél...

KING
OF

harc és vér királya

BATTLE
AND
BLOOD

Adrian & Isolde 1.

fine selection

SCARLETT ST. CLAIR

SCARLETT ST. CLAIR

KING
OF
harc és vér királya
BATTLE
AND
BLOOD

Adrian & Isolde 1.

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

EGY

EGY VÁMPÍRSEREG TÁBOROZOTT APÁM KIRÁLYSÁGÁNAK PEREMÉN. A sátraik fekete teteje az óceán éles hullámaira emlékeztetett, és mintha mérföldekre nyúlt volna el, beleolvadva a vörös horizontba, Revekka, a Vámpírbirodalom feletti égboltba. A születésem óta ilyen színű volt az ég. Azt mondták, Dis, a lélek istennője átkozta meg, hogy figyelmeztessen az ott született gonoszságra – arra a gonoszra, ami a Vérkirály uralmával kezdődött. Azonban Cordova szerencsétlenségére a vörös ég nem követte a gonoszt, így a vámpírok minden figyelmeztetés nélkül kezdték meg az inváziójukat.

Tegnap éjjel a határtól nyugatra jelentek meg, mintha az árnyakkal utaztak volna. Azóta minden csendes és mozdulatlan volt. Mintha a puszta jelenlétük kiszipolyozta volna az életet; még a szél is megállt. Fagyos nyugtalanság kúszott végig a mellkasomon, hogy aztán

megüljön a gyomrom mélyén, miközben a fák között álltam, csupán néhány lépésnyire a sátrak első sorától. Nem tudtam szabadulni az érzéstől, hogy ez a vég – ott ólalkodott mögöttem, hosszú ujjai a vállamba kapaszkodtak.

Mendemondák előzték meg az érkezésüket. Szóbeszéd arról, hogy Adrian Alekszandr Vasziljev – még a nevét is utáltam kimondani – hogyan rombolta porig Jolát, gyalázta meg Elint, hódította meg Sivát és égette fel Litát. Cordova Kilenc Háza egyenként dőlt romokba. Most a vámpírok a küszöbömön álltak, és ahelyett, hogy fegyverbe szólított volna, az apám, Henri király, tárgyalást kért.

Érvekkel akart hatni a Vérkirályra.

Apám döntését vegyes érzésekkel fogadták. Egyesek inkább harcoltak volna, mint hogy behódoljanak ennek a szörnyetegnek. Mások bizonytalanok voltak: vajon apám a csatamezőn való halált egy másik fajta végzetre cserélte?

A csatában legalább van igazság: az ember vagy túléli a napot, vagy meghal.

Egy szörnyeteg uralma alatt nincs igazság.

– Nem kellett volna hagynom, hogy ilyen későn ide gyere, vagy hogy ennyire közel merészkedj.

Alec Killian parancsnok túl közel állt, alig egy hajszálnyira mögöttem, vállá súrolta a hátamat. Bármelyik másik napon hűséges kísérei elhivatottságnak tulajdonítva elnéztem volna neki a közelségét, de most tudtam, hogy másról van szó.

A parancsnok vezekelni próbált.

Hátráltam egy lépést, és kissé oldalra fordultam – részben azért, hogy komor pillantást vethessek rá, részben pedig azért, hogy legyen közöttünk egy kis távolság. Alec – vagy inkább Killian, ahogy én szerettem szólítani – a Királyi Gárda parancsnoka volt, ezt a tisztséget

három éve, az apja váratlan halála után örökölte. Nemcsak az apja nevét, rangját is viselte.

Visszanézett rám, szürke tekintete egyszerre volt acélos és valahogy mégis gyengéd. Bárcsak teljesen acélos lett volna, mert a lágy-ság arra készítetett, hogy még két lépést hátráljak. Azt jelentette, hogy érez irántam valamit, és minden egykori izgalom, amit a figyelme keltett bennem, már régen elpárolgott.

Külsőre mindenben megfelelt annak, amire egy férfi esetében vágytam: zord módon jóképű, testét hosszú órákig tartó edzés formálta. Egyenruhája – a jól szabott, sötétkék tunika és nadrág aranydíszítésekkel, valamint a nevetségesen drámai aranypalást – csak még inkább kiemelte a jelenlétét. Sűrű, sötét hajkoronája volt, és túl sok éjszakát töltöttem azzal, hogy ujjaim között csavargattam a tincseit, miközben a testem ugyan felmelegedett, ám a szenvedély, amire igazán vágytam, sosem lobbant lánggra. Végül is, Killian parancsnok középszerű szeretőnek bizonyult. Nem segített az sem, hogy nem kedveltem a szakállát, amely hosszú volt, és eltakarva arca alsó felét, lehetetlenné tette, hogy lássam az állkapcsa formáját. Sejtettem, hogy erős, férfias vonások rejtőztek mögötte – amik jelen pillanatban kezdtek az idegeimre menni.

– Rangban feletted állok, parancsnok. Nincs hatalmad megmondani, mit tegyek.

– Nekem nincs, de az apádnak van.

Összeszorítottam a fogamat, ahogy a bosszúság újabb hulláma futott végig a gerincemen. Amikor Killian úgy érezte, hogy *nem bír* velem, mindig apámmal fenyegetőzött. Aztán csodálkozott, miért nem akarok többé vele ágyba bújni.

Ahelyett hogy tudomásul vette volna a haragomat, elégedetten elmosolyodott, nyugtázva, hogy sikerült érzékeny pontra tapintania.

A tábor felé biccentett.

– Nappal kellene támadnunk, amíg alszanak.

– Csakhogy ezzel megszegnéd apám békére vonatkozó parancsát – feleltem.

Egykor egyetértettem volna vele – miért ne mészárolnánk le a vámpírokat álmukban? Elvégre a napfény a gyenge pontjuk. Csakhogy Theodoric, Jola királya ugyanezt parancsolta meg a katonáinak, és mielőtt egyáltalán elindíthatták volna a támadást, a teljes hadseregét elpusztította valami, amit az emberek vérpestisnek neveztek. Akiket elért a kór, azok a testnyílásaikon keresztül véreztek, míg végül meghaltak – köztük Theodoric király és felesége, akik után egy két éves gyermek örökölte a trónt, immár a Vérkirály uralma alatt.

Mint kiderült, a napfény nem állította meg a mágiát.

– Ők is tiszteletben tartanak majd minket, amikor leszáll az éj? – vetette ellen Killian. A parancsnok sosem rejtette véka alá a véleményét a Vérkirályról és Cordova lerohanásáról. Megértettem a gyűlöletét.

– Bízz a katonákban, akiket kiképeztél, parancsnok! Nem erre készültetek?

Tudtam, hogy nem tetszik neki a válaszom. *Éreztem*, ahogy a hátam mögött összeráncolta a homlokát, mert mindketten tudtuk: ha a vámpírok támadni akarnak, halottak vagyunk. Öt emberre volt szükség, hogy leterítsünk egyet közülük. Egyszerűen hinnünk kellett abban, hogy a Vérkirály apámnak adott szava ér annyit, hogy feltegyük rá a népünk életét.

– A szörnyetegekre senki sem tud felkészülni, hercegnő – felelte. Elfordítottam róla a tekintetem, és a király sátrára összpontosítottam, ami a vörös és arany díszítéseivel kitűnt a többi közül, miközben

Killian folytatta: – Kétlem, hogy egyáltalán Dis istennő tisztában volt vele, mi lesz az átkából.

Azt beszélték, Adrian feldühítette Dist, a lélek istennőjét, és ennek következményeként az istennő arra kárhoztatta, hogy vér után sóvárogon. Az átka elterjedt – egyes emberek túléltek az átalakulást, vámpírrá változtak, míg mások odavesztek. A megtestesülésük óta a világ nem ismert békét. A jelenlétük más szörnyeket is szült: mindenféle vérrel, élettel táplálkozó lényt. Bár én nem ismertem a korábbi világot, az időseink még emlékeztek rá. Emlékeztek egy világra, ahol a faluk körül nem volt szükség magas falakra és kapukra. Emlékeztek, milyen volt félelem nélkül járni a csillagok alatt, amikor leszállt az éj.

Én nem féltem a sötétségtől.

Nem féltem a szörnyektől.

Még a Vérkirálytól sem féltem.

De féltettem az apámat, a népemet, a kultúránkat.

Mert Adrian Alekszandr Vasziljev elkerülhetetlen volt.

– Azt hiszed, tudod, hogyan gondolkodik egy istennő? – kérdeztem.

– Folyton provokálsz engem. Talán valami rosszat tettem?

– Azt vártad, hogy elnéző leszek, csak mert dugtunk?

Megrezzent, és összevonta a szemöldökét. *Végre!* – gondoltam. Harag.

– Szóval dühös vagy – állapította meg.

A szememet forgattam.

– Persze hogy dühös vagyok. Meggyőzted apámat, hogy kíséretre van szükségem.

– Éjszaka kiszöksz a hálósobából!

Fogalmam sem volt róla, hogy ha lefekszem Killiannal, az egyben azt is jelenti, hogy kéretlen látogatásokat fog tenni a hálósobámban. Mint mindig, most is átlépte a határt: egyik éjjel betoppant, és üresen találta a szobámat. Felverte az egész kastélyt, és a teljes hadsereget a keresésemre küldte a közeli erdőbe. Pedig én csak a csillagokat akartam nézegetni, mint évek óta tettem Lara dombjainak tetején. De ennek egy hete vége szakadt. Miután rám találtak, apám magához hívatott a dolgozósobájába. Hosszasan prédikált a világ jelenlegi állapotáról és az éberség fontosságáról, majd öröket és kijárási tilalmat kaptam.

Tiltakoztam. Jól képzett harcos voltam, éppoly rátermett, mint Killian. Meg tudtam védeni magam – legalábbis Lara határain belül.

Ne csináld! – Apám kemény és váratlan hangjától megrezkentem. Pillanatnyi csend és egy mély lélegzet után hozzátette: *Túl fontos vagy, Issi.*

Abban a pillanatban olyan megtörtnek tűnt, hogy nem tudtam felelni – sem neki, sem Killiannak. Most, egy héttel később, csapdában éreztem magam.

– Ha már ilyen lelkesen elárulod a titkaimat, parancsnok, azt is bevallottad, hogy megdugtál?

– *Ne használd ezt a szót!*

Összeszorított fogakkal beszélt. Legalább valami iránt érzett szenvédelyt, gondoltam. De a parancsa csak még inkább felbőszített.

– És milyen szót használnak? – sziszegtem. – *Szeretkezés?* Aligha.

Nem kedveskedtem, de amikor dühös voltam, azt akartam, hogy az, aki felbőszített, érezze is a haragomat. Tudtam, hogy Killian érzi. Ez anyámtól örökölt tulajdonság, mert apám ritkán mutatta ki a frusztrációját.

– Úgy tűnik, azt hiszed, hogy ami köztünk történt, jelentett valamit.

Úgy viselkedett, mintha hirtelen jogot formálhatna rám, és ezt gyűlöltem.

– Ennyire szörnyű lennék? – kérdezte halkán.

Ökölbe szorítottam a kezem, és egy pillanatra büntudat rántotta össze a mellkasomat. Gyorsan leráztam magamról.

– Ne próbáld kiforgatni a szavaimat!

– Nem próbálok kiforgatni, de nem mondhatod, hogy nem élvezted az együtt töltött időt.

– Élvezem a szexet, Alec – mondtam szenvtelenül. – De ez nem jelent semmit.

Nyers szavak voltak, de így gondoltam. Azért feküdtem le Killiannel, mert ott volt, és mert vágytam az élvezetre. Ez volt az első hibám. Mert így figyelmen kívül hagytam más figyelmeztető jeleket: például azt, hogy hajlamos minden lépésemet jelenteni az apámnak.

– Ezt nem gondolod komolyan.

– Killian. – A neve figyelmeztetésként csúszott ki a számon. Nem hallgatott rám, és gyűlöltem, amikor egy férfi azt hitte, jobban ismeri az érzéseimet, mint én magam. – Mikor tanulod meg végre? *Mindig* azt mondom, amit gondolok.

Elindultam, hogy kikerüljem, de Killian a kezem után kapott. Kirántottam a szorításából, és gyomorszájon vágtam. Felnyögött és térdre rogyott, én pedig sarkon fordultam.

– Isolde! – hörögte. – Hová mész?

Csak mentem tovább a sűrű erdőbe; a talpam alatt puhán süppedtek a levelek, még nedvesek voltak a reggeli harmattól. Bárcsak tavasz lett volna, amikor a fák dúsak és zöldek, mert könnyebben

el lehet közöttük tűnni! Ehelyett fakó, csupasz törzsek között haladtam, egy kusza, csontvázszerű lombkorona alatt.

Mégis biztos voltam benne, hogy lerázhatom Killiant. Úgy ismerem ezt az erdőt, mint a saját tenyeremet. Visszajutok a kastélyba nélküle – eredetileg is így terveztem, mielőtt utánam lopakodott a hátrához.

– Idióta – leheltem.

Az állkapcsom sajgott a fogcsikorgatástól. Nem gyűlöltem Killiant, de nem tűrtem el, hogy ketrecbe zárjanak. Tisztában voltam a világ veszélyeivel, és úgy neveltek, hogy megharcoljak mindenféle szörnyel, még a vámpírokkal is. Bár esélyem sem volt ellenük, legalább tisztában voltam vele. Ha Killianen múlna, a seregeink most épp csatát vívnának a vámpírok ellen, és valószínűleg a népünk nagy része már halott lenne.

Emberként sem ellenszerünk, sem gyorsaságunk, sem fegyverünk nem volt ellenük – sem a betegségeik, sem a varázserejük, sem az általuk felébresztett szörnyek ellen. Gyengébbek voltunk, és mindig is azok maradunk, hacsak valamelyik istennő meg nem hallgatja a hívők szüntelen és kétségbeesett imáit, ami igencsak valószínűtlen volt.

Az istennők régen elhagytak minket, és néha úgy éreztem, én vagyok az egyetlen, aki tudja ezt.

A lépteim lelassultak, amikor rothadás szaga csapta meg az orromat. Először alig volt érezhető, és egy röpke pillanatra azt hittem, csak képzelődöm.

Aztán borzongás futott végig a gerincemen.

Megálltam.

Egy *sztriga* volt a közelben.

A sztrigák olyan emberek, akik vérpestisben haltak meg, majd feltámadtak a halálból. Rémisztő lények, akiknek alig maradt értelmük, kivéve az olthatatlan éhséget az emberi hús iránt.

A bűz egyre erősebb lett, és megfeszítettem az ujjaimat, amint lassan megfordultam, hogy szembenézzek a szikkadt, torz szörnnnyel.

A tisztás szélén állt, ahonnan görnyedt háttal, üres szemgödrökkel és beesett arccal meredt rám. Ritkás haja vérrel tapadt csontvázszerű arcához. Figyelt, majd megszaglásztta a levegőt, mély morgás tört fel a torkából, és az ajka megrándult, felfedve megnyúlt fogait. Aztán hátborzongató sikolyt hallatott, négykézlábra vetette magát, és rohanni kezdett felém.

Terpeszbe álltam, felkészültem a támadás erejére. Amikor elrugaszkodott, és közelebb ért, előrelendítettem a kezem, és előrántottam a csuklómhoz erősített tokból a kést. Könnyedén fúródott a lény bordái közé. Ugyanolyan gyorsan hátraléptem, és kihúztam a pengét. Vér fröccsent az arcomra, miközben a sztriga fájdalmasan és dühösen üvöltve hátratántorodott.

A döfés csak megsebezte.

Egy sztrigát csak úgy lehet megölni, ha a fejét leválasztják a testéről, majd elégetik.

Most, hogy meggyengítettem a szörnyet, előhúztam a kardomat. Az éles fém súrolta a hüvely belsejét, a lény pedig sziszegve fejezte ki gyűlöletét, mielőtt újra rám vetette volna magát. Egyenesen a pengémre zuhant, karmokkal kapott utánam, tépve a ruhámat és a bőrrömet. Rekedten felkiáltottam a fájdalomtól, de aztán a harag és az adrenalin átvette felettem az irányítást. Kirántottam belőle a kardot, majd lesújtottam vele. A penge éles volt, de ellenállásba ütközött, elakadt a sztriga nyakának csontjában. Talpammal a mellkasának

feszültem, és kirántottam a pengét. Megtántorodott, én pedig újra lesújtottam. A teste a földre zuhant, a feje pedig néhány lábnyira gurult tőle.

Egy pillanatig csak álltam, zihálva, a mellkasom égett ott, ahol a lény felszaggatta a bőrömet. Minél hamarabb el kellett jutnom az orvosokhoz. A sztriga okozta sebek gyorsan elfertőződtek. De mielőtt útnak indultam, belerúgtam a fejébe, és végiggurítottam a tisztás szélén a fák vonaláig.

Sérülten visszatérni a kastélyba nem szolgálná az érdekeimet – és főleg nem az önállóságomat.

A levegő hirtelen megváltozott.

Azonnal megpördültem, ismét felemelve a kardomat... csakhogy az egy másik pengével találkozott.

A döbbenettől elakadt a lélegzetem. Egy férfival találtam szembe magam. Gyönyörű volt, amolyan rideg, kíméletlen szépséggel. Vonásai élesek voltak – magas arccsont, határozott állkapocs, egyenes orr, mindez lágy hullámokban vállára omló szőke haj keretébe foglalva. Az ajka telt és puha volt, szemöldöke pedig határozott ívben árnyékolta tekintetét. De a szeme volt a legfurcsább: kék, fehér peremmel szegélyezve. Farkasszemet néztünk, miközben enyhén biccentett, majd megszólalt.

– Mit keresel idekint egyedül?

A hangja érdeklődést sugallt, lágyan, selymesen gördült ki az ajkai közül, és ettől görcsbe rándult a gyomrom.

Összevontam a szemöldököm a szavai hallatán, és alaposabban megvizsgáltam. Fekete tunikát viselt, amit aranycsatok fogtak össze, felette ugyanolyan színű köpennyel. A szélét aranyszál hímzés díszítette. Finom munka volt, de nem a mi népünk keze munkája: mi sokkal bonyolultabb, kifinomultabb mintákat használtunk.

– Ki vagy te? – hunyorogtam rá.

A férfi leengedte a kardját, mintha már nem tekintene rám fenyegetésként, amitől azonnal azzá akartam válni. Ám a testem elárult – az én karom is leereszkedett, ujjaim meglazultak a markolaton. Próbáltam erősebben szorítani a fegyvert, de képtelen voltam.

– Sok minden vagyok – mondta. – Férfi, szörnyeteg, szerető.

Ezúttal, amikor megszólalt, észrevettem egy enyhe akcentust – egy finom élt a szavakban, amit nem tudtam hova tenni.

– Ez nem válasz – jelentettem ki.

– Azt hiszem, arra gondolsz, hogy nem az a válasz, amit hallani akarsz.

– Játszadózol velem.

A mosolya kiszélesedett, és bűnösen gonosznak tűnt – olyan módon, amit ízlelni és érezni akartam. A gondolatok bizsergettek, és melegség áradt szét bennem a tekintete alatt.

– Mit akarsz tőlem? – kérdezte. Hangja mély volt, lágyan duruzsolt, és a gyomrom mélyén borzongást keltett. Nagyot nyeltem.

– Tudni akarom, miért vagy itt.

– A sztriga nyomát követtem, amikor irányt változtatott. – Szemével lejjebb siklott, egészen a mellkasomig. – Már látom, miért.

Ösztönösen a sebesült bőrömhöz kaptam, de felszisszentem az égető fájdalomtól. Meg is szédültem tőle.

– Megöltem – mondtam, bár a nyelvem nehéznek érződött a számban.

– Ezt is látom – húzta mosolyra az ajkát.

– Mennem kellene – suttogtam, nem eresztve a tekintetét. Mozdulni akartam, de túl lomhának éreztem magam. Talán a fertőzés már elkezdett terjedni a véremben.

– Igen, kellene – értett egyet. – De nem fogsz.

Veszély villant a fejemben, és abban a pillanatban, amikor felém lépett, egyszeriben megint tudtam mozogni.

Kezemet a hasa felé kaptam, kiszabadítva a pengémet, de ő vilámgyorsan megragadta a csuklómat. Egyetlen mozdulattal rántott magához, testét az enyémhez préselte, figyelmen kívül hagyva a sebemet, a vért. Fölém hajolt, ujjai a hajamba markoltak, és egy röpké pillanatig attól féltem, hogy vagy megcsókol, vagy eltöri a nyakam. Ehelyett még erősebben szorított, tekintete egyetlen pillanatra sem szakadt el az enyémtől. Hüvelykujja puhán végigsiklott az ajkamon.

– Mi a neved? – kérdezte. A hangjától borzongás futott végig rajtam. Mire észbe kaphattam volna, már válaszoltam is.

– Isolde. – A szó a dühösen tiltakozó elmémrel harcolva siklott ki a számon.

– Ki vagy?

Újra feleltem – nem saját akaratomból –, a hangom ráadásul szerelmes suttogásra hasonlított.

– Lara Házának hercegnője vagyok.

– Isolde – ismételte meg a nevemet, mély, morgó hangon, ami rezonált a mellkasomban. – Édesem.

Aztán lehajolt, és a nyelve végigsiklott a sebemen. Nem tudtam lélegezni, nem tudtam mozdulni, és nem tudtam beszélni. A legroszszabb, hogy *jó* érzés volt. Birtoklónak és erkölcstelennek hatott, és azon kaptam magam, hogy már nem próbálom megszűrni őt, hanem belé kapaszkodom, miközben rajtam munkálkodik.

Amikor elhúzódott, a vérem ott csillogott telt ajkán. Lenyalta, lenyelte, és szeme felizzott, miközben az arcomat, az ajkamat, a nyakamat fürkészte. A pillantása fellobbantott bennem valahol mélyen egy lángot, amely szétáradt, fájdalmas éhséggé alakult. Szégyelltem

magam. Mert tudtam, hogy ez a férfi a Vérkirály katonája volt. Egy vámpír.

Kirántottam magam a szorításából, meglepődve, hogy hagyta. Hátrátántorodtam, kezem a mellkasomra szorítottam... és sima bőrt érintettem. Meggyógyultam.

– Szörnyeteg vagy.

– Meggyógyítottalak – felelte, mintha ettől kevésbé lenne az.

– Nem kértem a segítségedet – csattantam fel.

– Nem, de élvezted.

Rávillantottam a tekintetem.

– Irányítottál engem.

Ezért nem tudtam megmarkolni a kardomat. Ezért lázadt a testem az elmém ellen. Ezért éreztem hirtelen azt a kínzó vágyat, hogy összeroppantson egy test, ami kitölthetne, jobban, mint bármi, amit valaha éreztem. Elveszítettem az irányítást.

És ez az ő hibája volt.

– Nem irányítom az érzelmeidet. – Olyan tárgyilagosan közölte, hogy szinte lehetetlen volt hazugsággal vádolni.

Felemeltem a pengémet, mire a vámpír felnevetett.

– Jól áll neked a harag, édesem. Tetszik.

Összeszorítottam az állkapcsomat, de a dühöm csak szélesebb mosolyt csalt az arcára. Ajka hátrahúzódott, felfedve vakítóan fehér fogait – semmi jel nem mutatott arra, hogy az imént lakmározott a véremből. A gyűlöletem csak fokozódott iránta.

– Még nappal van – mondtam. – Hogyan tudsz közöttünk járni?

A vámpírok csak Revekka földjén jöhettek elő nappal, ahol a vörös ég elzárta előlük a nap sugarait. *Vajon fejlődtek?* A gondolat új-fajta rettegést ültetett a gyomromba.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

– Már majdnem napnyugta van – magyarázta. – Ez az idő nem olyan veszélyes olyasvalakinek, mint én.

Mit jelentsen ez?

Nem kérdeztem, ő pedig nem fejtette ki. Ehelyett finoman fejét hajtott.

– Találkozunk még, Isolde hercegnő. Erről gondoskodni fogok.

A szavaitól úgy megborzongtam, mintha maguknak az istennőknek tett volna esküt. Felemeltem a pengémet, és nekirontottam. De amint lesújtottam volna, eltűnt, akár a pára a reggeli napfényben.

Amint egyedül maradtam, remegni kezdtem.

Túléltem egy találkozást egy vámpírral, aki megízlelte a véretem. És a legrosszabb, hogy igaza volt.

Tényleg tetszett.